

*Setkání
v Neapoli
&
Právdivé
lži*

Shana
GALEN

*Setkání
v Neapoli
&
Pravdivé
lži*

Shana
GALEN

2014

The Spy Wore Blue, copyright © 2013 by Shana Galen
First published in the United States in 2013 by Sourcebooks, Inc.
True Spies, copyright © 2013 by Shana Galen
First published in the United States in 2013 by Sourcebooks, Inc.
Cover and internal design © 2013 by Sourcebooks, Inc.
Cover illustration by Alan Ayers
Translation © 2014 by Eva Fuková
Cover design © 2014 by GALATEA

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní
a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE SPY WORE BLUE a TRUE SPIES
vydaného nakladatelstvím Sourcebooks Casablanca, Naperville 2013,
přeložila Eva Fuková
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-87910-49-8

Setkání
v Neapoli

*Pro Sharii,
která mě vždy podněcuje a inspiruje*

1

Neapol, Itálie, zima 1816

Agent Modrý necítil prsty na rukou a nohou. Ačkoliv nebyl příliš vysoký, ale ani malý, sníh mu dosahoval ke kolenům. Chvěl se a upíral zrak na okno ve třetím poschodí budovy na protější straně úzké uličky v Neapoli. Tmavý kámen splýval se soumrakem, avšak rozzářená okna dodávala domu nádech útulnosti.

Modrý ovšem pochyboval, že jeho přivítání bude stejně hřejivé.

S povzdechem zamířil ke vchodu. Ve vstupní hale se na okamžik zastavil a vnímal, jak teplý vzduch pomalu prohřívá jeho tělo ztuhlé chladem. Pak vrhl ponurý pohled na schodiště a začal stoupat nahoru. Je lepší sejít se s ní tady než v divadle, kde by mohla nechtěně – nebo i úmyslně – prozradit jeho pravou totožnost.

Ona je jedna z mála lidí, kteří ji znají.

„Buona sera,“ pozdravil kulhajícího malého bělovlasého muže, který ho míjel. Ve třetím poschodí se zastavil přede dveřmi bytu, z jehož oken byl výhled na ulici, a tiše zaklepal. Nechtěl zbytečně přitáhnout pozornost všech obyvatel.

Nikdo se neozval. Neslyšel ani žádný pohyb. Nečekal, že ji zastihne doma. V tuto pozdní hodinu je v divadle. Ohlédl se přes rameno, načež vytáhl dlouhý tenký kovový předmět, vsunul ho do klíčové dírky a rychle jím otočil. Dveře se otevřely. Copak ta žena nemá vůbec rozum? Zámek by odemklo i dítě.

Vkročil dovnitř a prkno v podlaze zapraskalo. Tiše za sebou zavřel. Na stole hořely dvě svíčky – jak může být někdo tak neopatrný? – a na prošoupaných koberečcích se povalovala polovina jejího šatníku. Knihy, letáky, noviny a časopisy byly rozházeny po malé odřené pohovce a navršený na prosezené židli. Zřejmě nedojedená večeře na talíři a čajový šálek ležely na jídelním stole vedle jakéhosi románu a hudební partitury. Patrně si četla a ztratila pojem o čase.

Byt přesto působil příjemně a pohodlně. Nebyl sice velký – pohovka a židle tam zabíraly místo –, ale věděl, že nájemníci nepořádek nevadí. Pohledem spočinul na posteli. Přikrývka i velké polštáře vypadaly nadýchaně. Jak je to dlouho, co se naposledy pořádně vyspal? Dny? Týdny?

Co by se stalo, kdyby si na chvilku lehl? Ona je v opeře a vrátí se až za několik hodin. Vzhledem k povaze operních zpěvaček je možné, že dnes večer ani domů nepřijde. A on nemusí být někde jinde.

Zatímco zvažoval, jestli si má odpočinout, prohlížel si její věci. Nemusel její byt prohledávat – nebyla z ničeho podezřelá –, ale jelikož je špion, nedokázal nutkání odolat. Vlastně se jenom rozhlížel, na čemž není nic špatného. Nikde neviděl láhve s vínem ani gin, ale kdyby hledal důkladněji, určitě by skrýš objevil.

Udivilo ho, kolik má různých tretek – nechyběla mezi nimi porcelánová figurka, zvoneček, malá bysta a několik obrazů, které je potřeba pověsit. Netušil kam, protože stěny pokrývaly tapisérie a obrazy. Na většině z nich byly namalovány velké dřevěné mísy s blyštivým ovocem. Při pohledu na ně dostal hlad.

Vzal z talíře housku, zakousl se do ní a zamířil k posteli. „Ahoj kočko,“ pozdravil zvíře, které na něj upíralo velké zelené oči. Kočka seskočila a opatrně kráčela ke gauči. Po krátké úvaze usoudil, že si boty nestáhne, jelikož možná bude muset během okamžiku vstát a odejít.

Sotva ulehl, vzpomněl si, že nezamkl dveře. Byl však tak unavený, že zůstal v posteli. Dal si ruce pod hlavu a hleděl do stropu. Nad postelí visely malé křišťály, které odrážely mi-hotavé světlo svíček. Ten, kdo si na takové věci potrpí, by to jistě dokázal ocenit.

Modrý však nevěděl, jestli mu to připadá hezké. V pokoji, který si pronajal v Londýně, byla postel, psací stůl, židle a skříň. Co víc muž potřebuje? Napadlo ho, že si koupí kobereček, ale to by musel přemýšlet o jeho barvě, velikosti a materiálu. A kromě toho na nákupy neměl čas. Přetočil se na bok, odsunul několik svršků a prohlížel si silný, plyšový krémový kobereček. Tento se mu líbil. Mohl by se jí zeptat, kde ho sehnala.

Na okamžik zavřel oči. Ačkoliv čekal, že ho ve snu budou pronásledovat obrovské mísy s ovocem nebo že se třpytivé krystaly změní v ohnivé peklo, nic se mu nezdálo.

Nenechala odemčeno. Sice spěchala a zapomněla si vzít rukavice – opět –, ale dveře zamkla. Byla totiž tak nervózní, že jí přitom třikrát spadl klíč. Dnes večer hráli naposledy Rossiniho *Italku v Alžíru* a potom čtrnáct dní budou připravovat novou inscenaci. Přála si, aby dnes svoji roli Elvíry zvládla naprosto dokonale.

Prsty se jí třásly jako vždy, kdy zažívala obzvláště hektické období, a nebyla schopná trefit se do zámku. Pak pevně zařala pěsti, aby se zklidnila, a krátce nato se jí podařilo vsunout klíč a otočit jím.

Teď ale bylo odemčeno. Helena zadržela dech. Provolávání slávy a potlesk, které jí až do této chvíle zněly v uších, vystřídalo hučení. Dotkla se pláště v místě, kde měla všitou kapsu na malou pistoli, kterou nosila, když musela jít sama večer ven. Jakmile ucítila tvrdý kov, napětí z ní nepatrně opadlo.

Jestli byl vetřelec stále uvnitř, nemohl ji slyšet. Signora Giansantová, která bydlela na protější straně chodby, na ni křičela, že ji nechá vyhodit na ulici, jestli bude v časných ranních

hodinách hlučná. Jelikož si Helena chtěla být udržet, tak když se po představení vracela domů, pohybovala se po domě tiše jako myška.

Vytáhla klíč, pomalu otevřela důkladně naolejované dveře a překročila praskající prkno v podlaze. Tommaso, její zrzavý kocour, na ni líně pohlédl ze stolu, kde si pochutnával na zbytcích večeře. Helena se trochu uvolnila. Obávala se, že pokoj bude obrácený naruby, ale vše bylo na svém místě. Pohledem putovala po místnosti a vtom si všimla černé vysoké boty vykukující zpoza paravánu u postele. V nitru jí začal vřít vztek. Prudce se nadechla. Považoval Damiano tohle za způsob, jak si ji získat? Chtěl ji překvapit v posteli? I když měl andělskou tvář, bez dlouhých cavyků ho vyžene. Obešla paraván, otevřela ústa a zůstala nevěřícně zírat. Jen díky dlouholetému hlasovému tréninku jí výkřik uvízl v hrdle.

Damiano to nebyl.

Najednou si přála, aby tam byl. Radši by spatřila kohokoli jiného než svého manžela. Ten jediný ale měl právo ležet v její posteli.

Otevřel oči, jako by vycítil její přítomnost, a hleděl na ni. Jeho oči stále byly neuvěřitelně modré. Nikdy nepotkala člověka s takovou barvou očí. Když se mu lidé podívali do tváře, většinou je zaujala pouze modř jeho očí. Ona ho ovšem viděla nesčetněkrát, takže dokázala vnímat vysoko posazené lícní kosti, rozčuchané vlnité hnědé vlasy a smyslná ústa. Ach, a uměl s nimi dělat věci, které se jí moc líbily.

„Paní Bloomingtonová,“ řekl.

Mluvení jí zrovna moc nebavilo. Domnívala se, že kdyby spolu nemuseli hovořit, jejich manželství by možná trvalo o několik měsíců déle.

„Raději slečno Gilesová,“ opáčila.

Modrý se posadil. „Obávám se, že jsi mě zastihla v nevýhodném postavení.“

„O tom pochybuji.“

Agent se oslnivě usmál. Příšerný muž. A pořád má všechny zuby. Proč se mu jich několik nezkazilo a nevypadlo? „Neměl jsem v úmyslu spát.“

Helena zvedla hlavu. „Spánek jistě není důvod, proč sis lehl do mé postele.“

„Potřebuji s tebou hovořit.“

„Vstaň,“ řekla. Bez námitek ji poslechl. Na posteli zůstal otisk jeho dokonale tvarovaného těla. Měl na sobě černý vlněný zimník, ale pod ním zahlédla zelené hedvábí. Stále se tedy obléká jako švihák. Ona ho naučila, jak se maskovat a odvést pozornost jinam. Když si lidé prohlíželi jeho nápadné oblečení, nedívali se mu do tváře, což mu jako špionovi vyhovovalo.

„Heleno,“ promluvil. Tón, jakým vyslovil její jméno, jí vzal dech. Ustoupila. Byla radši, když ležel, protože jí nepřipadal tak vysoký, svalnatý a mužný.

„Slečno Gilesová,“ opravila ho a snažila se před ním ustupovat, zatímco on se k ní blížil.

„Chtěl jsem s tebou hovořit předtím, než...“

Otevřela dveře. „Odejdi.“

Modrý zvedl obočí, ale netvářil se udiveně. „Půjdu, až si promluvíme.“

„Nechci s tebou hovořit,“ sykla, aby ji neslyšela signora Giansantová. „Nechci tě vidět. Běž a nech mě být.“

„To není možné,“ opáčil a pokusil se zavřít dveře. Okamžik spolu zápasili, ale Helena věděla, že kdyby opravdu chtěl, dveře by zabouchl. Pak se k ní sklonil a řekl: „Jestli mi dovolíš, abych to vysvětlil, odejdu.“

Cítila z něho Anglii. Nedokázala by vůni přesně popsat, avšak spojovala si ji s teplým čajem, zelenými pasekami a půdou vlhkou po dešti. A rovněž s růžemi, horkými žemlemi a zříceninami starých hradů.

Voněl domovem.

Helena polkla. „Nemůžeš bez ohlášení vtrhnout do mého života, Erneste.“

Trhl sebou, jelikož ho oslovila křestním jménem. Věděla, že upřednostňuje krycí jméno Modrý, což ovšem byla barva, ne jméno.

„Nejsem zde, abych se ti vrátil do života. Jsem zde na misi,“ podotkl.

„Ach, to je ještě lepší! Teď už opravdu běž.“

Vtom se rozlétly dveře protějšího bytu. Stála v nich malá červenolící žena s rukama v bok. „*Porca puttana!*“

Helena zařala zuby a ignorovala její lamentování. Zlostně hleděla na svého manžela, který zíral na signoru Giansantovou s nelíčeným úžasem. Nepochybně jen zřídkakdy slyšel takový příval nadávek. „Pojďme,“ vyzvala ho. Sevřela mu paži a táhla ho do chodby. Jakmile se ho dotkla, vybavily se jí obrazy z jejích minulostí. Viděla své ruce klouzající po jeho hladké hrudi, vlasy, které mu spadly do čela, když se sklonil a jazykem jí laskal řadra, jeho chvějící se svaly, když se ovládal, aby mohla vyvrcholit první.

„*Non me ne frega niente!*“ láteřila signora Giansantová bez přestání, zatímco Helena vlekla Ernesta dolů po strmém schodišti a snažila se potlačit myšlenky, které ji rozpalovaly. Hlas Italky k nim doléhal až do vstupní haly. Helena otevřela dveře a vykročila do tmavé noci. Vítr jí rozvlnil plášť kolem kotníků, a třebaže byla ráda, že ji mrazivý chlad rozptýlil, v duchu proklela svého muže, že kvůli němu zase musela ven.

„Kdo to byl?“ zeptal se Modrý.

„Žena, kterou jsem nechtěla rozzlobit,“ odpověděla. „Jsi teď spokojený?“

„Ne. Opravdu s tebou potřebuji mluvit.“

„Dobře,“ přitakala a založila si ruce na hrudi. „Co tak důležitého mi chceš říct?“

„Vyslala mě sem tajná služba Barbican.“

Jeho odpověď ji nepřekvapila. Jeho milovaný Barbican. Neexistovalo nic, co by pro ně neudělal. Vtom zaznamenala pohyb v uličce naproti a přimhouřila oči. Nejspíš to byla kočka nebo pes. Bylo jí zvěřete, které musí být v takové zimě venku, líto.

„Neměl jsem v plánu přijet do Itálie, ale všechny informace mě zavedly právě sem. Konkrétně do divadla San Carlo,“ pokračoval.

Helena sebou trhla. Téměř ho nevnímala, protože sledovala psa, jehož začala považovat za koně, avšak zmínka o divadle – *jejím* divadle – ji zaujala.

„Je mi jedno, proč jsi tady. V divadle San Carlo nejsi vítán,“ opáčila.

„Snažím se ti říct, že tam vítán *jsem*. Zítra tam začnu pracovat – co to sakra děláš?“

Helena vytáhla z kapsy pláště pistoli. Situace se jí ani trochu nezamlouvala. Mnoho let musela spoléhat sama na sebe, a tak se naučila, jak se má chránit. Při pohledu na muže krčícího se v nedalekém stínu znervózněla. Nehodlala ho zabít, nýbrž jenom vystrašit.

Něco se však zvirtlo. Vylekal ji nějaký zvuk nebo vítr jí zvedl plášť před oči a najednou se ozval výstřel. Zaklela a sledovala, jak muž utíká pryč. Obvykle byla mnohem lepší střelkyně. Nechápala, jak je možné, že ho nezasáhla. Modrý si jistě neodpustí kritiku. Když se k němu otočila, nestál tam. Vtom zaslechla sténání a sklopila zrak. Modrý ležel na sněhu, do něhož se vsakovala krev.